

Zora Tavčar, rojena 2. oktobra 1928 v Loki pri Zidanem mostu, je pisateljica, pesnica, esejistka in tudi prevajalka. Je dobitnica nagrade Vstajenje za knjigo *Veter v laseh*, srebrne plakete občine Sevnica, nagrade na natečaju Mladike za novelo *Velika maša*, prejela pa je tudi priznanje Andragoškega centra Slovenije.

Diplomirala je na univerzi v Ljubljani iz primerjalne književnosti in slovenskega jezika, na Katoliški univerzi v Milanu pa doktorirala z disertacijo o Leopardiju pri Slovencih. Poleg knjig *Veter v laseh*, *Poklical si me po imenu*, zbirko novel *Ob kresu življenja*, raznih intervjujev z znanimi Slovenci po svetu in pesniško zbirko za otroke (*Ko se ptički prebude*) je iz italijanščine prevedla Marottovo delo *Gli alunni del Sole* (*Otroci sonca*). Napisala je tudi nekaj deset radijskih iger za Radio Trst. Dve sta bili uprizorjeni v SSG v Trstu.

V delu z naslovom **Kroži, kroži galeb ...** je zbrana kratka proza in dramske humoreske. V kratki prozi je zbranih 34 krajših zgodb z različno tematiko. V njih se pisateljica z vnemo spominja otroških let, loških poti, ljudi, ki je na njih srečevala in so se tako ali drugače vtisnili v spomin. Zapisi spominov so zelo natančni in obširni, zato so realnim najbrž dodane imaginarne podobe.

V zbranih kratkih prozah neskromno pripoveduje o svojih življenjskih uspehih na prevajalski poti, poti do doktorata in kasnejših vidnih točkah kariere. Zajema tudi vojno in povojno obdobje, ali natančneje, medvojni Dunaj in povojni Zagreb. Preplet različnih oseb, dogodkov, krajev in časa večkrat obide rdečo nit, a se potem k njej vrne. Tako Tavčarjeva skače iz misli, v druge zgodbe, med druge ljudi, brska nove spomine, potem pa se zopet vrača. K bistvu. Ves ta čas pa izžareva vitalnost, pokončno držo. Opisi so sicer večkrat preveč razširjeni, da jih ni mogoče ujeti v okvir pripovedi. Namenoma ali ne, je branje lahko begajoče za bralce, ki raje hodimo ravno proti, skozi zgodbo, z manjšimi ovinki in predvsem brez malenkostnih podrobnosti.

Knjiga je bila izdana pri založbi [MOHORJEVA DRUŽBA](#).

Njena zgodba se s koncem nikakor ne konča, zdi se, da so pred njo še vedno izzivi in nedoseženi vrhovi. Tako pomenljiv je tudi naslov zadnjega proznega besedila, *V sanjah živimo dalje*, predvsem pa zadnje besede tega poglavja: » *S sanjami nam je dano predokušati tisto, kar nam je obljubljeno – popolnost in večnost.* «

Skozi slogovno zanimiv način svoje skušnje oz. večje skorajšnje padce v prepad razlaga v zgodbi *Trikratno rojevanje v življenje – in trikratno rojevanje življenja*. Prvo rojstvo – na lojtrskem vozu, ko se je njena mati odpravljala v mestu kupovati plenice. Čeprav sta manjkala še dva meseca do poroda je preživela brez inkubatorja in plenice. Drugo rojstvo, ko jo iz zelenomodrega dna Save reši Fonov Lence. Pravi, da se je zopet rodila v štajerski dan. »

Najlepše in najbolj zavestno pa je bilo moje tretje rojstvo. Bilo je mesec dni po diagnozi »rak«, ko so mi sporočili, da je bil prvotni izvid napačen. /.../ In to je hkrati rojstvo tihe, skromne hvaležnosti, da si še. Kakorkoli, toda dihaš, gledaš, čutiš, si! Hvala ti življenje, da si me znova

Prispeval Ana Pizar
Sreda, 08 April 2009 22:00

sprejelo!

«

Tako iz njenih besed govori vitalizem in volja do življenjskih izzivov. Pokončna drža in vztrajnost pa ji narekujeta nenehno vstajanje po padcih.

OCENA: 5/10